

Karnail Singh Doaid v. The State of Punjab etc. (Narula, J.)

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ ਜੇ.

ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦੇਦ ਆਦਿ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1970 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2939

2 ਦਸੰਬਰ 1970

1961 ਦਾ XXIII 1970 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ) — ਧਾਰਾ 3 — ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) — ਧਾਰਾ 14, 213 ਅਤੇ 254 — ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਆਫ 1970 — ਕੀ ਬਿਨਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਰਤੀ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ- ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 - ਕੀ ਧਾਰਾ 14, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ?

(8) 1965 PLR 394

ਭਾਰਤ—ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ — ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਅਧਿਸੂਚਨਾ—ਅਜਿਹੀ ਸੂਚਨਾ—ਕੀ ਅਵੈਧ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ, 1961, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਸਾਬਕਾ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਮਕਾਲੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ 42 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 254(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਸੋਧ

ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 213(1) ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, 1970 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਦੀ ਸੋਧ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਬੇਕਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕੇਵਲ ਸਮਵਰਤੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 213(1) ਦੇ ਪ੍ਰਵੀਸ਼ੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ 1970 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕੇ, ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਕਾਲੀ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ 42 ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਨਿਜ਼ੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰ ਸਕੇ। ਸੂਚੀ, ਕਿਹੜਾ ਕਾਨੂੰਨ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। (ਪਾਰਾ 10, 12 ਅਤੇ 13)।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1970 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਜੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। (ਪਾਰਾ 16)।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 1970 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 7 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 7 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਤਿ- ਵਿਰੋਧੀ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਿੱਟ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰ. SO 26 /PA 23/61/S-3/70 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ।

Karnail Singh Doaid v. The State of Punjab etc. (Narula, J.)

ਕੇ ਉਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਆਰ ਐਸ ਮੋਗੀਆ ਅਤੇ ਜਗਜੀਤ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸਿੰਘ ਨਾਰੰਗ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸੀ।

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ।

ਨਿਰਣਾ.

ਆਰ.ਐਸ.ਐਨ. ਅਰੂਲਾ, ਜੇ.-1970 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟਸ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ. 7 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ, ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ ਐਕਟ ਨੰ. 23 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਨ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੋਧੇ ਗਏ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ 11 ਸਤੰਬਰ 1970 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹਨ।

(2) 3 ਡੀ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟੀਡ ਦੀ ਇੱਕ ਐਕਟ ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ), ਮਿਤੀ 26 ਮਈ, 1961 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੇ ਕਲਾਜ਼ (ਜੀ) ਨੇ "ਡਾਇਰੈਕਟਰ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗਿਆਰਾਂ ਗੈਰ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਵੇਰਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦਾ)। ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ (2) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਅਫਸਰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ ਹੋਣਗੇ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ ਦੇ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬਾਡੀ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸਥਾਈ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਮੋਹਰ ਸੀ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੋਰਡ ਦੇ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਮਿਆਦ 3 ਸਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਬੋਰਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਤੋਂ

ਅਯੋਗਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਪ ਧਾਰਾ (6) ਨੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਯੋਗਤਾ ਲਈ ਜਾਂ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਰਤਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁਤਾਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਉਪਬੰਧ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਅਧੀਨ ਹਟਾਏ ਗਏ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭੇਜਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਾਈ* ਜਵਾਬ ਮੰਗਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ। ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਕਿ ਬੋਰਡ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਜਾਂ ਕੁਪ੍ਰਬੰਧਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵਾਂ ਬੋਰਡ ਗਠਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ। ਇਸਦੇ ਫੰਕਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਮੂਲ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (9) ਨੇ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (16) ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਵੋਟਿੰਗ ਦੇ ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੋਟਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਕਾਸਟਿੰਗ ਵੋਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਗਠਨ ਅਤੇ ਕੰਮਕਾਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਮਾਰਕੀਟ ਕਮੇਟੀ ਫੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੀਤੀ ਗਈ। 1963 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 40 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਢੁਕਵੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਲਈ ਬੋਰਡ ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਹੋਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਬੋਰਡ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਕੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮੈਂਬਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ, ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਗਠਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। 11 ਗੈਰ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਏ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅੰਤਰ-ਰਾਜ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ (ਪੁਨਰਗਠਨ ਅਤੇ ਪੁਨਰਗਠਨ) ਆਰਡਰ, 1969, (ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ), ਮਿਤੀ 21 ਜੁਲਾਈ, 1969 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। 1957 ਦਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ 38 ਪੂਰਵ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਬੋਰਡ ਵਜੋਂ ਅੰਤਰ ਰਾਜ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, 1969 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਮੌਜੂਦਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਠਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰਿਆਣਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਠਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣਾ ਰਾਜ. 1969 ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਬੋਰਡਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਯੁਕਤ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ।

(3) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ 1969 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ 7 ਜਨਵਰੀ, 1970 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ') ਦੁਆਰਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ (ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 2) ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਸੱਤ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜੀਐਮਡੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਬੋਰਡ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਡੋਡ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਕਾਲਮ ਨੰਬਰ 1 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ 8 ਜਨਵਰੀ, 1970 ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ।

(4) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ (ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਦੂਜਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ) ਨੇ “ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟਸ (ਜਨਰਲ) (ਸੋਧ) ਨਿਯਮ, 1970, “ਪਹਿਲਾਂ 1962 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਵਿੱਚ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਬੀ'- 1962 ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਬੋਰਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਜਾਂ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਲਈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਗ੍ਰੇਡ I ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਕੇਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਭੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। 1970 ਦੇ ਸੋਧ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 15A ਵਿੱਚ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਭੱਤਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। 1,800 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਤੈਅ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਫਤ ਫਰਨੀਸ਼ਡ ਘਰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਖਰਚੇ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਹਿਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਿਜਲੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਖਰਚੇ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ। 1,500 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਮੋਟਰ ਕਾਰ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 11 ਫਰਵਰੀ, 1970 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਸੀ') ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਮਾਸਿਕ ਆਲਬਨੈਂਸ ਰੁਪਏ। ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 1,800 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਰਕਾਰ 26 ਮਾਰਚ, 1970 ਨੂੰ ਡਿੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਬਾਦਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ।

(5) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਨਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮਿਤੀ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1970 ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। 1970 ਦਾ 1006, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਬਾਦਲ ਦੀ ਮਾਲਾ ਆਈਡਿਸ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ। ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਅੰਤਮ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1970 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਅਹਿਦ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਨਵੇਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਕਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ। ਪੰਜਾਬ

ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੋਰਡ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਕਾਰਨ 15 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਾਰੇ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸ਼ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ ਹਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਵੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਜੇਕਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ) ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ) ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ, ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਿਛਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਬੇਅਸਰ ਦੱਸਦਿਆਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਉਕਤ ਪਿਛਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1970 ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਮੈਂਬਰ ਸੀ) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਡੀ' ਹੈ।

(6) ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਗਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 1962 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1970 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ 20 ਜੂਨ, 1970 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਨਕਲ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਈ') ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।) ਨਿਯਮ 2 ਅਤੇ ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ (10-ਏ) ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ, ਜੋ ਕਿ 1970 ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਧ ਪੰਜਾਬ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਉਤਪਾਦਨ ਮੰਡੀਆਂ (ਜਨਰਲ) (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਨਿਯਮ, 1970 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸੋਧਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਭੱਤੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ 1962 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ ਨਿਯਮ 1970 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਨਿਯਮ, 29 ਜਨਵਰੀ, 1970 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਾਸਿਕ ਭੱਤੇ ਆਦਿ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕਿ ਨਿਯਮ 15-ਏ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ 11 ਫਰਵਰੀ, 1970 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 1,800 ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਨਿਯਮ 15-ਏ ਦੇ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਉਕਤ ਦਾਅਵੇ

ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਗਸਤ, 1970 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, 20 ਜੂਨ, 1970 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(7) 3 ਸਤੰਬਰ 4, 1970 ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 213 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ, ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 7, 1970 ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ (ਈ. ਐਕਸ. ਆਰਡੀਨੈਂਸ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 (ਨਕਲ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਜੀ')- *ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਪੈਰਾ 3 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ, ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ :-

“(1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਗਠਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੌਂ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜ ਹੋਣਗੇ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਚਾਰ ਗੈਰ-ਅਧਿਕਾਰੀ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ-

(i) ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿਭਾਗ, ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪੰਜਾਬ, ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿਭਾਗ, ਸਹਿਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਵਿਭਾਗ ਤੋਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ;

(ii) ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ-

(i) ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਤਾ ਮੈਂਬਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(ii) ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਹਨ ਜੋ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ;

(iii) ਇੱਕ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਉਤਪਾਦਕ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ

(iv) ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰਡ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੋਵੇਗਾ।”

ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋ ਵਿਜ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 'ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ ਹੋਣਗੇ'। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (8)

ਦੇ ਮੂਲ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜ਼ਬ ਸਮਾਂ ਦੇਵੇ। ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (8-ਏ)

ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਅਤੇ ਦੂਰਗਾਮੀ ਤਬਦੀਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: -

"ਪ੍ਰਧਾਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੇ ਗਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਗਠਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬੋਰਡ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਉਸੇ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ), ਮਿਤੀ 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ) ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 11 ਸਤੰਬਰ, 1970, ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ। ਐਕਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ 5 ਸਰਕਾਰੀ ਅਤੇ 4 ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਦੂਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ। ਜੇ ਗੱਲ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਬੋਰਡ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਬੋਰਡ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦਾ *ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਚੇਅਰਮੈਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।* ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਦੂਜਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੇਕਸਚਰ 'ਜੀ') ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਨੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ 4 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, 14 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਨੂੰ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਡੋਡ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 11

ਸਤੰਬਰ, 1970 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦੂਜਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1,800 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ (ਅਨੁਲੱਗ 'F'), ਆਰਡੀਨੈਂਸ (ਅਨੁਲੱਗ 'G') ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੇਕਚਰ 'H'), ਮਿਤੀ 11 ਸਤੰਬਰ,

1970. ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ 1970 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ. 7 (ਅਨੈਕਸਰ 'ਜੀ') ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੈਕਸਰ ਟੀਟੀ) ਅਤੇ ਆਰਡਰ (ਅਨੈਕਸਰ 'ਐਫ') ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 20 ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿਤੀ 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਦੀ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਵੈਧ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ (ਅਨੈਕਸਰ 'ਐਫ') ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾ 23 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। 15 ਸਤੰਬਰ, 1970। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਵੇਂ ਬੋਰਡ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

(8) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ: ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਉਸ਼ਾਲੀ ਵੇਹਰਾ, ਪੁਨ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਮੁੜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਸਕੱਤਰ, ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 (ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿਭਾਗ) ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮਿਤੀ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਮਿਤੀ 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਹੁਲਾਰਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਦਰਮਿਆਨ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਤਾਲਮੇਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬੋਰਡ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਖੇਤੀ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਮੰਡੀਕਰਨ ਲਈ ਨੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਬੋਰਡ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਬੋਰਡ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ -ਨਿਯਮ 15 ਏ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 3. (ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ, ਪੰਜਾਬ, 'ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ'), ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 11 (ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ

(1) A.I.R. 1953 Patna

Karnan Singh Doad v. The State of Punjab etc. (Narula, J.)

ਬਾਦਲ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ) ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 12 (ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕਿਸ਼ਨ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ)

ਮੰਤਰੀ, ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ) ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਖਰੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 19 ਅਕਤੂਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਕਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੁਝ ਤੱਥ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹਨ। ਉਹ ਮਾਲ-ਮਾਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀਆਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਪੱਖਪਾਤੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਨਕਲ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਝ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਬਾਏ ਗਏ ਹਨ।

(9) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸੀ ਬਾਰ-ਐਟ-ਲਾਅ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਦਬਾਏ ਗਏ ਥੀਟ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

- (1) 1970 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ (i) ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 213 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (ii) ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
- (2) ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਐੱਚ') ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (i) ਇਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ (ii) ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਬੋਰਡ ਦੇ ਗਠਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ-
 - (a) - 5 ¹ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
 - (b) ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਬਾਦਲ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕਿਸ਼ਨ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(1) A.I.R. 1953 Patna

Karnan Singh Doad v. The State of Punjab etc. (Narula, J.)

(3) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੱਤੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 1,800 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 11 ਫਰਵਰੀ, 1970 (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਸੀ') ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦਾ ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਉਸ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(10) ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1970 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 213(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਥਾਰਟੀ (ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। , (b) ਅਤੇ (c) ਇਸ ਲਈ। ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (c) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: -

“ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ' ਰਾਜਪਾਲ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਕੋਈ ਐਕਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ, ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। , ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ”

ਜਾਣਕਾਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇਕੋ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਕੋਈ ਐਕਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧ ਹਨ, ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸ੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ-ਪੱਖੀ ਹੈ। , ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਹੈ, ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਰਮੀਮ ਨਾਲ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ: -

“(1) ਜਦੋਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(1) A.I.R. 1953 Patna

14.

Karnan Singh Doad v. The State of Punjab etc. (Narula, J.)

ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਹੋਵੇਗੀ।

(2) ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। 1894।"

ਕੇਂਦਰੀ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਡੀਕਰਨ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਮੇਟੀ, ਸਥਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਧਿਕਾਰ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਅਤੇ 50 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ" ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(31) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34(2) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ, ਇਸ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਬੋਰਡ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਧਾਰਾ 34(1) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 254(2) ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਸਮਵਰਤੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਫਿਰ, ਅਜਿਹੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੇ ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬਲ. ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦਾ ਇਹ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਜੋ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਮਕਾਲੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ 42 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ

(1) A.I.R. 1953 Patna

ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 31 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਉਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 213 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵੀਸ਼ੇ (ਸੀ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। 26 ਮਈ, 1961 ਦਾ ਗਜ਼ਟ, 18 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 2 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1962 ਦਾ 3) ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਤੀ 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ। ਉਸ ਐਕਟ ਨੇ 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ। ਅਗਾਂਹ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕਿਟ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ (25 ਦਾ 1962) ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। 26 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਅਤੇ 28 ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ 1962 ਦੇ ਐਕਟ 23 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੰਜਾਬ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਪ੍ਰੋਡਿਊਸ ਮਾਰਕੀਟ (ਸੋਧ) (1963 ਦਾ ਐਕਟ 40) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ 22 ਨਵੰਬਰ 1963 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਸੀ ਜੋ ਬੋਰਡ ਦੇ ਗਠਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ

(1) A.I.R. 1953 Patna

14.

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2)' ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸੋਧ ਖੁਦ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟਾਂ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਬੋਰਡ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 3 ਖੁਦ ਬੋਰਡ ਦੇ ਗਠਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 254(2) ਦੀ ਸ਼ਰਾਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਮੁੱਖ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੋਧ ਐਕਟਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, *ਮੰਗਤੁਲਾਲ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਧਾ ਸ਼ਾਈ ਐਮ ਅਤੇ ਹੋਰ*, (1) ਵਿਚ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਹਾਰ ਬਿਲਡਿੰਗਜ਼ (ਲੀਜ਼, ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ) ਨਿਯੰਤਰਣ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1951, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(1) A.I.R. 1953 Patna

14.

254(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਧਾਰਾ 31 (3) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ, ਸੰਕਰਸਾਨਾ ਰਾਮਾਨੁਜ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (2) ਵਿਚ ਉੜੀਸਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੀਵਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(3) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ "ਕਾਨੂੰਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉੜੀਸਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਆਇਆ ਸਵਾਲ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ "ਕਾਨੂੰਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਖਿੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਉੜੀਸਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤਾ: -

"ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਪਾਤਰਾ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੜੀਸਾ ਅਸਟੇਟ ਅਬੋਲਸ਼ਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1954, ਇੱਕ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰ "ਇੱਕ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ" ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 31 ਏ ਦਾ ਲਾਭ। ਉਸ ਸੋਧ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਭਾਗ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਛੋਟਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੇਰੈਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉੜੀਸਾ ਅਸਟੇਟ ਅਬੋਲਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਧ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜੇ ਇਹ ਸੋਧ ਐਕਟ ਇਕੱਲਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ, ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਪਾਤਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਹੀ ਮਿਲੇਗੀ ਜੇਕਰ ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਕਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਪੇਸ਼ਗੀ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਬਾਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਅਭਿਆਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ

(2) ਏਆਈਆਰ 1957 ਉੜੀਸਾ 96.

ਮਾਪੇ ਐਕਟ 'ਤੇ. ਇਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਹੇਠਾਂ: -

“ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ ਅਤੇ ਮੂਲ ਐਕਟ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਅਭਿਆਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੇ ਦੋ ਤਰੀਕੇ ਹਨ. ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਸੰਮਿਲਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਪੈਰੋਟ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨਾ। ਦੂਸਰਾ ਤਰੀਕਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਥਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਠ ਸੰਬੰਧੀ ਸੋਧਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ,

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਪਾਠਕ ਬਦਲ ਹੁਣ ਆਮ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਬਹੁਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਠਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਜਾਂ ਸੋਧ ਕੇ ਵੱਖਰੇ ਐਕਟਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ, 'ਵਧਾਉਣਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ', ਜਾਂ 'ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣਾ ਹੈ', ਤਾਂ * ਨਵੇਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਧਿਆ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਲਈ। ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਥਾ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਤ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਪਾਤਰਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਾਕਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੋਧ ਕਾਨੂੰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਵੀ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਇਹ 'ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ' ਨਾ ਬਣੇ।

“ਪਰ ਭਾਰਤੀ ਅਭਿਆਸ ਸਿਰਫ ਮੂਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਠ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਨੁਛੇਦ 31-ਏ ਵਿੱਚ 'ਕਾਨੂੰਨ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਧਾਨਕ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 31-ਏ(1) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ 'ਐਕਵਾਇਰ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੂਲ ਐਕਟ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਐਕਟ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨੂੰ ਪੈਰੋਟ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਸੋਧ ਐਕਟ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਲਈ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੋਧ ਐਕਟ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ

ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਐਕਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।"

ਸੰਕਰਸ਼ਨ ਰਾਮਾਨੁਜ ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ (2) (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਉੜੀਸਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਸੰਕਰਸ਼ਨ ਰਾਮਾਨੁਜ ਦਾਸ ਗੋਸਵਾਮੀ, ਆਦਿ, ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੋਧ, ਐਕਟ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ (ਅਜਿਹੇ ਵਿਸਤਾਰ ਲਈ) ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ: -

“ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰਥ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦਾ ਲਾਭ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਮੂਲ ਅਤੇ ਸੋਧਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਤਾਜ਼ਾ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਥਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੇ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸੋਧ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਵੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸੰਪਤੀ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਨਵੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ। . ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 31-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੂੰ - ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸਤਾਰ ਲਈ ਜਾਂ

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(11) ਰਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਆਰ. ਪੀ ਮਿਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ। (4)। ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ

(3) ਏਆਈਆਰ, 1967 ਸ. 59.

(4) ਏਆਈਆਰ 1959 ਪਟਨਾ 488

ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ (ਬਿਹਾਰ ਸੋਧ) ਐਕਟ (11 ਦਾ 1956) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦਾ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਇਸ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਅਤੇ ਕਾਸ਼ਤਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਲਈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਕੇਸ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੈ ਪੀ. ਅਚੀਆ ਚੇਟੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੈਸੂਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (5)। ਬੰਗਲੌਰ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ

ਸੁਧਾਰ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1960 ਦਾ 13) ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਮੂਲ ਸੈਸੂਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 27-ਏ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੂਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਮੁੜ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਿਟੀ ਆਫ ਬੰਗਲੌਰ ਸੁਧਾਰ ਐਕਟ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ, ਦੇ ਸਮਾਨ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਤੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 213 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਅਧੀਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ ਨਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਤੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੋਵੇਂ ਰੱਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। .

(12) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਉੱਘੇ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੋਧ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। .

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਕੋਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਦਲੀਲ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇਕੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 31 ਏ (ਐਲ) (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 213(1) ਤੱਕ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (c) ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਅਨੁਛੇਦ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਯੋਗ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕੇਵਲ ਸਮਕਾਲੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਂਟਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 254(2) ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਬੰਧਿਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਧਾਰਾ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਬਦ "ਸਮਕਾਲੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ" ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਉਸ ਆਰਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ" ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ਨਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਮਵਰਤੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 304 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਬਿੱਲ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਬਿੱਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਰਾਈਸ ਐਂਡ ਬਾਬਾ ਆਇਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ, ਨਿਦਰਲੈਂਡ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ। ਹੋਰ (6)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼

ਟੈਕਸ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ (1959 ਦਾ 2) ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਲ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਰ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਚਾਹੇ ਇਸ ਸੋਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ ਜੋ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਐਕਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ *ਕੋਟੇਸ਼ਵਰ ਵਿਟਲ ਕਾਮਥ* ਬਨਾਮ *ਕੇ. ਰੰਗਪਾ* ਵਿੱਚ ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬਲਿਗਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (7), ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਮੂਲ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਧ ਐਕਟ ਲਈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਵੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਸੀ। ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 304 (ਬੀ) ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕੇਸ ਵੀ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(13) ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ. ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। (c) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 213(1) ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ 1970 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਮਵਰਤੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਐਂਟਰੀ 42 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ। ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(14) ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਕਥਿਤ ਉਲੰਘਣਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੂਜਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ 7 ਜਨਵਰੀ, 1970 ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਲਈ ਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਭੱਤੇ, ਆਦਿ, ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਜ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੋਰਡ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਠੱਲ੍ਹ ਪਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(iv) ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਸਾਰੇ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। *ਦੀਨਾਪਤੀ ਸਦਾਸ਼ਿਵ ਰੈਡੀ, ਵਾਈਸ ਚਾਂਸਲਰ, ਓਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਬਨਾਮ ਚਾਂਸਲਰ, ਓਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (8)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੂਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਬੋਰਡਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਰਗੀਕਰਨ ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ,

- (7) ਏਆਈਆਰ 1964 ਕੋਰਲਾ 92.
(8) ਏਆਈਆਰ 1967 ਐਸਸੀ 1305

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਬੋਰਡਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਸਿਰਫ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਜੋ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (iv) ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਲਾਭ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਓਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਓਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1966 ਦਾ II) 1959 ਦੇ ਓਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧਣ ਲਈ 1966 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਸੋਧਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਫਤਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੀਨਾਪਤੀ ਸਦਾਸ਼ਿਵ ਰੈਡੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਨੂੰ ਉਪ-ਕੁਲਪਤੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਪਰੈਲ, 1969 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। 1966 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਬਣੇ। ਫਿਰ ਓਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ (1966 ਦਾ 11) ਆਇਆ,

ਜਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ. ਓਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰਗਟ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਵੇਂ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੱਕ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 90 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਪ-ਕੁਲਪਤੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ। -ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 33-ਏ (1966 ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ) ਨੇ ਸੈਨੇਟ, ਸਿੰਡੀਕੇਟ, ਅਕਾਦਮਿਕ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਓਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਵਿੱਤ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ। ਦੂਜੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਸੀਵਿਥਾਨਕਤਾ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ

ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਵੀਂ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਸਵੈਚਲਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"ਸ਼੍ਰੀ ਸੇਤਲਵਾੜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਮੰਨਿਆ, ਇੱਕ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ, ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ 90 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਆਧਾਰ

Karnail Singh Doald v. The State of Punjab etc. (Narula, J.)

'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ, ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਵਿਵਸਥਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਖਰੇਵਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। . ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵਸਤੂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਗਠਜੋੜ ਜਾਂ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਘਾਟ ਹੈ। .

ਸ੍ਰੀ ਸੇਤਲਵਾੜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(2) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਧਾਰਾ 13 ਅਧੀਨ ਖਤਮ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਏ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(2) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿਊਰ ਨੂੰ ਅਪਣਾਏ ਬਿਨਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਸੇਤਲਵਾੜ ਨੇ ਧਾਰਾ 13(2) (12)(2) ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ, ਸੋਧਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ 90 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ।

ਸ੍ਰੀ ਸੇਤਲਵਾੜ ਨੇ ਫਿਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੂਝਵਾਨ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਇੱਕ ਕਲਾਸੀ ਫਿਕਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਟੈਸਟਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ”

ਇਸ ਅਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

“ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 13-ਏ, ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਜਵਾਬੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਪ-ਕੁਲਪਤੀ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ। , ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਖੁਦ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ, ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ , ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ; ਅਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਵੈਧ ਵਜੋਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਯੋਗ ਅਧਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਾਜਬ ਅਧਾਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਤੋਂ ਕਟੌਤੀਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਹਾਲਾਤ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਯੂਨਿਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮੂਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰਜ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਗਠਜੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। * *

* * * * *

* * * * *

1959 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ 1964 ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਸੋਧਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਖੜੀ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ

ਨਿਯੁਕਤੀ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪੈਨਲ ਤੋਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 12(2) ਅਧੀਨ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ - ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਹੁਣ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਵਜੋਂ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 7 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਾਈਸ ਚਾਂਸਲਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਗ ਮੰਨਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ। ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਵਰਗੀਕਰਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਗ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਝਦਾਰ ਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 13- ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ।

ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਈਸ-ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 12(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਾਈਸ ਚਾਂਸਲਰ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਨੀਤੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਭਿੰਨ ਇਲਾਜ. ਉਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੇਸ (8), (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੈਨੂੰ

ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਿਰਫ ਦੂਜੀ ਸੋਧ ਉਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦ ਹੈ - ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ।

(15) *ਰਾਮ ਡਾਇਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (9)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬੋਰਡ ਲਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਹਟਾਉਣ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਸਨ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬੋਰਡ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਬੋਰਡਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸਾਧਾਰਨ ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸੀ। *ਰਾਮ ਡਾਇਲ ਦੇ ਕੇਸ (9) (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ 3) ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ 16 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (ਈ) ਧਾਰਾ 16(1) ਨਾਲੋਂ ਵਿਆਪਕ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਏ) ਤੋਂ (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨ ਲੋਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 14(ਈ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਧਾਰਾ 16(1) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੋ। ਸ੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(8) (ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਇਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ. ਇਸੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ *ਉੱਤਰੀ ਇੰਡੀਆ ਕੋਟਰਰਜ਼ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਿਟਡ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 1621

ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ (10)। ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ (8) *ਉਸਮਾਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕੇਸ (8)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ 1970 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7

ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੇ ਗਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਗਠਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਦੂਜਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੋਰਡ ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਆਮ ਜੀਵਨ ਜਨਵਰੀ, 1973 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਭੰਗ ਹੋ ਗਿਆ।

(16) ਇਹ ਮੈਨੂੰ 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਨੁਸੂਚੀ 'H' ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਂਝਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੱਕ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 10 ਅਤੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਕੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਗਲਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜੋ ਉਸੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਛਪਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਉਸੇ ਗਜ਼ਟ. ਉਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਐੱਚ') ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਮਾਲਾ-ਮਾਲ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਤਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੰਨੋ ਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਮੁਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ■ ਸੂਚਨਾ ਸੀ

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਰਾਜਪਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ (ਵਿਆਪਕ ਜੈਅੰਤੀਲਾਲ ਅਮਰਤ ਲਾਲ ਸ਼ੋਧਨ ਬਨਾਮ ਐੱਫ. ਐੱਨ. ਰਾਣਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (11) ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ 3(1) ਵਿੱਚ 'ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਡਾ. (ਮਿਸ) ਬਿਨਾਪਾਨੀ ਦੇਈ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (12), ਅਤੇ ਏ.ਕੇ. ਕਰੈਪਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ. ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (13) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।, ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਨੁਸੂਚੀ 'H' ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਸਨ।

(17) ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 15 ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਿਛਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਤਾਂ ਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਅਣ-ਸੋਧਿਆ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

(18) ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੇਸ਼ਗੀ। 20 ਜੂਨ, 1970 (ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਈ' ਦੀ ਮਿਤੀ), 11 ਸਤੰਬਰ, 1970 (ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਐੱਚ') ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੱਤੇ ਵਜੋਂ 1,800 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਨੁਕਤੇ ਲਏ ਹਨ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਬਾਰੇ ਬੋਲਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਪੇਟੀਟੀਓਆਈਫਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ

- (11) ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਸੀ 648
- (12) ਏਆਈਆਰ 1967 ਐਸਸੀ 1269
- (13) ਏਆਈਆਰ 1970 ਐਸਸੀ 1501

ਧਾਰਾ (ਸੀ) 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲੋਜ਼ਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4, ਜੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਇਰਾਦਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ

Karnail Singh Doald v. The State of Punjab etc. (Narula, J.)

ਅਧਿਕਾਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ, ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਖਰਚਿਆ ਗਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 15-ਏ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਬੀ') ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਿਯਮ 15-ਏ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਖੁਦ ਸੈੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਾਕਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(19) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਦੇ 1970 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ 1970 ਦੇ ਪੂਰੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 7 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 254 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 213(1) ਤੱਕ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (c) ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਤੋਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਐੱਚ') ਆਪਣੇ ਆਪ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਵਾਂ ਬੋਰਡ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ - ਬੋਰਡ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

. . ਐੱਸ

(20) ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਲੱਗੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕੀਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਬੋਝ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

Karnail Singh Doald v. The State of Punjab etc. (Narula, J.)

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ